

[Lone Nielsen.]

umættet behov for en udvidelse af børneteateraktiviteten. For det andet ud fra en, skal vi sige langsigtet kulturpolitisk betragtning om, at børnene er fremtidens teaterpublikum. Børns tidlige møde med teatret kan være grundlaget for, at de senere i livet bliver teatergængere. Det opsøgende teater kommer ud til børnene i deres eget miljø. Det vil helt givet bidrage til at fjerne den følelse af noget miljøfremmedt, som mange af os voksne har over for teatret, ja, over for kultur i det hele taget. Tilbuddene til børnene og de unge må være så mangfoldige og så afvekslende som muligt, og børn må indtages aktivt i forbindelse med det opsøgende teater. Med dette forslag er vi godt på vej til at skabe muligheder for, at teatret bliver en kulturel oplevelse, der er et nødvendigt og naturligt led i tilværelsen livet igennem. Vi er overbevist om, at tilværelsen for det enkelte barn og senere den enkelte voksne bliver rigere ved gentagne og uundværlige møder med teatret og dets skuespillere.

Vi kan som sagt af hele vort hjerte tilslutte os, at børneteateret og opsøgende teater støttes, og at støtten for børneteaterets vedkommende sættes i relation til børneteaterpublikumets andel af befolkningen som helhed, dvs. ca. 7 mill. kr. om året.

På baggrund af regeringens stadige bestræbelser for at bremse de offentlige udgifter kan vi også acceptere den etapevise gennemførelse af bevillingerne.

Forslaget om støtten til publikumsarbejdet er ensbetydende med, at alle mennesker, uanset hvor de bor i landet, får mulighed for at købe teaterbilletter til halv pris. Det positive ved denne decentralisering er, at det ikke kun er det københavnske publikum, der tilbydes teaterbilletter til halv pris. Vi har set, at succesen i København har forøget teaterinteressen betydeligt. Det ønsker vi skal forplante sig til alle dele af landet, hvad den foreslåede abonnementsordning forhåbentlig vil bidrage til. Forslaget indebærer, at amterne forpligtes i det kulturpoli-

tiske arbejde, og det finder vi også værdifuldt. Når man støtter teatrene gennem en abonnementsordning, er det publikum, der bestemmer, hvor støtten går hen.

Det er naturligvis vigtigt, fordi vi herigennem får en større kontakt mellem teater og publikum, men det kan også betyde, at teatrene i valg af repertoire må gå uden om de mere, skal jeg sige problemorienterede stykker og satse på forlystelsesforestillinger, som stort set er sikre på succes. Jeg nævner dette, fordi vi har brug for et alsidigt repertoire, både forlystelsesteater og problemorienteret eller eksperimenterende teater. Det nødvendiggør, at teatrene fortsat kan modtage direkte tilskud sideløbende med abonnementsordningen.

Denne abonnementsordning giver, så vidt jeg kan se, mulighed for også at støtte den hårdt trængte cirkusvirksomhed. Jeg beder ministeren bekræfte eller afkræfte min opfattelse.

Endelig indeholder forslaget som nævnt en omstrukturering af teaterrådet til et 3 mands råd. Det kan vi også tilslutte os, fordi vi tror, det bliver et mere effektivt og beslutningsdygtigt organ end det nuværende store råd. Det er vel nødvendigt, at ministeriet udfærdiger ret klare retningslinjer for rådets administration, og det er vel også nødvendigt at understrege, at selv om 3 mands rådet i væsentlig grad skal have kompetence til at handle, så eksisterer også i fremtiden ministerens ansvar over for folketingsrådet og mulighed for at gribe ind, hvis det bliver nødvendigt.

Det fremgår jo med al tydelighed af den debat, der foregår i øjeblikket om teaterrådets nylig offentliggjorte indstilling vedrørende fordeling af støtten. Den har jo rejst en storm denne gang, først og fremmest fra de store, etablerede teatre. Jeg skal ikke kunne sige, om protesten er berettiget, men kun dette, at til trods for min store sympati for børneteater og eksperimentalteater så indser jeg fuldt ud det uholdbare i at lade teatrene her i Danmark altid ligge og klamre sig til en redningsplanke på åbent hav. Det ene